

Ariana Nieuwsbrief

Stichting Ariana

Studiefonds voor

Afghaanse vrouwen

April 2012 Jaargang 9 no. 1

comité van aanbeveling

Prof. dr. Theo van Boven, Prof. dr. Maaïke Meijer, Prof. dr. Renée Römken, drs. Frans Timmermans

In deze nieuwsbrief leest u het levensverhaal van Benazir, een interview met een van de universitaire studenten Qudsia, het levensverhaal van Atifa. Wij geven u een overzicht van activiteiten in 2011 en het financieel jaarverslag 2011. Zo krijgt u een idee waar uw steun aan 55 studenten terecht komt.

Levensverhaal

Ik ben Benazir. Mijn vader heet M. Z. Ik zit in klas 11 van de Saryab High School. Ik woon met mijn familie van 9 personen. Mijn oma en opa wonen ook met ons samen. Ze zijn heel oud en ziek en ze hebben geen ander kind om voor hen te zorgen. Een paar jaar geleden, tijdens

Taliban regiem, kwam mijn oom niet meer thuis. Hij werkte bij iemand in een werkplaats. De eerste dag dachten ze dat hij misschien bij iemand of bij vriend was gebleven. De volgende morgen ging mijn vader naar de stad, maar hij heeft hem niet gevonden. Daarna woonden mijn oma en opa een paar jaar bij mijn andere oom. Hij is een paar jaar geleden bij een zelfmoordaanslag omgekomen. Mijn tante, de dochter van mijn oma en opa was getrouwd en heeft 12 jaar geleden door een raketaanslag haar man verloren. Mijn tante was zwanger en is invalide geworden bij de geboorte van haar baby. Het hoofd van de baby was te groot en de ogen puilden uit. Na een paar dagen zijn de ogen ontploft, baby zag er toen vreeslijk uit en is een paar dagen later overleden. Tot dan toe had mijn tante voor haar ouders (mijn oma en opa) gezorgd maar nadat zij zelf invalide is geworden moest iemand voor haar zorgen.

Mijn oma en opa bleven zonder zorg achter en zij zijn zieker en zwakker geworden en zijn in een depressie geraakt. Langzaam sterkte mijn opa aan maar nu hij heeft last van zijn hart en ligt in bed. Mijn oma voelt zich ellendig. Dag en nacht huilt zij en roept om haar verdwenen zoon. Sinds twee jaar is zij dement en lijdt aan geheugen verlies. Zij wordt gek, zij kent niemand meer. Zij kan niet voor zichzelf en haar oude man zorgen. Daarom hadden mijn moeder en vader geen andere keuze dan voor hen te zorgen. Zij hebben besloten om mijn oma en opa in huis te nemen. Hierdoor is ons leven nog slechter geworden. Mijn moeder is slachtoffer; zij kan niet meer goed voor haar eigen kinderen zorgen.

Mijn vader verkeert in een slechte financiële situatie. Hij is chauffeur bij iemand en zijn salaris is niet genoeg voor 9 personen. Mijn drie zussen en mijn broer en ik gaan naar school. Wij hebben schoolspullen nodig. Mijn broer zit in klas

twee. Hij weet niet veel van onze problemen. Bijna iedere ochtend gaat hij met tranen naar school. Ik ben bang dat mijn moeder iedere dag zwakker en ziek wordt. Mijn angst is dat zij ook haar geheugen verliest want mijn moeder heeft het heel druk met ons en met opa. Opa is de eigenaar van het huis en verhoogt de huur van het huis. Dit maakt mijn moeder kapot, soms huilt zij samen met mijn broer, soms gaat mijn zus niet naar school en blijft bij mijn oma en opa.

Mijn moeder gaat bij mensen poetsen, kleren wassen en strijken, maar ik ben bang dat mijn zus achterop raakt op school omdat zij lessen mist. Maar ik zelf wil graag iedere dag naar school want ik zit nu in klas 11. Volgend jaar heb ik eindexamen, Konkor examen. Ik moet me daarop goed voorbereiden. Ik wil graag afstuderen en een baan hebben. Dan zou ik mijn familie kunnen steunen. Het is mijn droom om geen tranen meer te zien.

Volgende jaar wil ik graag naar Konkor examen doen en daarvoor een cursus volgen want het schoolprogramma leidt daarvoor niet genoeg op.

Ik vraag hulp van aardige Nederlandse mensen hulp zodat heel arme meisjes een kans krijgen om te studeren.

alvast bedank voor jullie geduld.

met vriendelijke groeten,

Benazir Dina

Interview met Qudsia in Kabul op 15-04-2010 door Asifa Kahlil

Ik zit in de auto samen met Alia Jan en Freshta Jan op weg naar de afspraak met Qudsia. Wij gaan naar de plaats waar Qudsia studeert en gaan naar binnen. Het is een mooi en net gebouw met een mooie tuin, waar een oude man van ongeveer 80 jaar werkt. Voor de voordeur staat een militair met een geweer. Wij werden eerst door een vrouw in de garage van het gebouw gefouilleerd en moesten vertellen waar en waarom we naar binnen wilden

gaan. De militair stond voor ons. Ik heb gezegd dat ik een afspraak met de directeur had. Hij heeft gebeld en gevraagd of wij naar binnen konden gaan. Wij stonden bijna een kwartier te wachten op antwoord voordat hij ons binnen liet gaan.

Van buiten leek het gebouw klein maar van binnen was het groot. Het ligt aan de voet van een berg van Wazie Akbar Khan. Het gebouw heeft één verdieping. We hadden met Qudsia afgesproken dat ze op ons moest wachten. Zij wist dat we zouden komen. Het grote probleem in Kabul zijn de wegen, de drukte op straat en het vinden van het juiste adres. Nergens staat waar je moet gaan, je moet mensen de weg vragen en geluk hebben dat iemand het weet of er ooit zelf is geweest. Soms vergeten mensen de weg omdat er elke dag iets gebouwd wordt op die plek en dan raak je in verwarring.

Ik ben nu bijna twee weken in Kabul en ik kan mij nog niet goed oriënteren waar ik ben. Qudsia wachtte vanaf 8.00 uur 's morgens op ons en wij zijn pas om 11.00 uur gekomen.

De militair heeft ons het kantoor van directeur gewezen. Wij gingen binnen, hij zat achter een groot bureau. Toen hij ons zag stond hij meteen op en gaf ons een hand. Hij was beleefd en heeft ons welkom geheten. We gingen op de stoelen tegenover hem zitten.

Nadat hij gevraagd had waarom wij hier kwamen werd hij een beetje achterdochtig. Toen begon hij een beetje te twijfelen. Hij zei dat wij een bewijs van het Ministerie Hoge Onderwijs moesten hebben. Ik begon te vertellen dat ik niet veel tijd had en dit en dat.

Hij dacht dat wij hem zouden gaan helpen met materiaal voor zijn faculteit. We zaten bijna 30 minuten bij hem op zijn kantoor toen hij zei of wij misschien op zaterdag terug wilden komen omdat dan dat alle studenten er zouden zijn. Het was donderdag, over 15 minuten zouden de

lessen voorbij zijn en zouden de studenten naar huis gaan. Donderdag is er een halve dag les.

Ik begon mijn problemen haastig aan hem te vertellen en vroeg of ik hem eerst hem mocht fotograferen. Daarna zei hij: 'kom, we gaan naar de klassen'.

Ik was heel blij en gelukkig.

Qudsia zat in de klas. In de klas waren allemaal mannen, er waren een paar meisjes. De foto's zijn gelukt. Er was één voorwaarde nl. dat ik aan hen de klasse foto per mail zou doorsturen.

Foto Asifa Khalil

Nadat wij de foto's hadden gemaakt hebben wij afscheid genomen van directeur en namen wij Qudsia mee in de auto. Alie heeft haar meegenomen. Het was bijna half één. We hadden honger. Op het kantoor van ECW wachtte Malika op ons omdat ze de auto had nodig. Ze moest naar een conferentie. De kok van ECW had een lekkere plof gemaakt. Arezo was daar ook; wij hebben samen geluncht.

In de namiddag hadden we een afspraak bij Qudsia thuis. We wilden naar haar huis gaan om daar foto's te maken. Haar moeder heeft verteld aan Alia Jan dat ze een kamertje huren in een groot huis voor 1.200 Afghani. Als mensen mij als Afghaans-Nederlandse vrouw hier zouden zien, dan zou de huur worden verhoogd omdat men zou denken dat de huurders hulp uit het buitenlandse kregen. Daarop hebben wij onze afspraak afgezegd en zijn we naar het kantoor van ECW gegaan.

Daar heb ik Qudsia een paar vragen gesteld.

Qudsia Jan, hoe gaat het met je? Vandaag was een lange dag en we ontmoeten elkaar vandaag voor de eerste keer elkaar
Ja, voor mij was het echt een lange dag. Ik ben vanaf 5 uur 's morgens wakker. Maar ik was heel nieuwsgierig en een beetje in de war. Ik wist niet hoe u eruit zou zien en hoe u mij zou vinden. Ik ben niet zo verlegen maar toch was ik de eerste ogenblik sprakeloos. Nu gaat het goed met mij. Ik heb nooit zo'n een aardige, mooie en eenvoudige persoon gezien. Als je het goed vindt wil ik je vaak ontmoeten zolang je in Kabul bent.

Foto © Gitta van Buuren

Ik wil je een paar vragen stellen over je studie, je privé leven. Mag dat?

Graag.

Hoe was het je leven voordat je een studietoelage hebt gekregen?

Die vraag neemt veel tijd. Waar moet ik beginnen.

Ik was 6 jaar toen mijn vader stierf. Mijn zus en jonge broer en ik zijn met mijn

moeder achtergebleven. Mijn vader was alles voor ons. Als je een vader verliest, verlies je je bestaan, je identiteit, je waarde. Wij hebben alles verloren. Ik ga niet het verhaal over van mijn leven vertellen. Ik weet dat het dagen zal nemen om alles te vertellen, jullie hebben misschien niet zo veel tijd en geduld.

Mijn moeder moest dag en nacht vechten om ons in leven te houden, totdat mijn oudste zus samen met mijn moeder kon gaan werken in een naaiatelier. Ze verdienden daar heel weinig. Kabul is een dure stad. Ze konden net genoeg verdienen om de huur te kunnen betalen en eten te kopen.

Mijn leven is echt veranderd, je ziet mijn fatsoenlijke kleren, mijn schoenen, mijn boeken en tas. Dat alles heb ik van mijn studiegeld kunnen kopen. Ook kan ik naar een cursus gaan nodig is voor het halen van de eindexamens. Ik heb er goede punten gehaald zodat ik een goede dokter kan worden. Dit alles is mogelijk door jullie hulp en die van Malika Qanah. Mijn moeder bidt de hele tijd voor jullie.

Wat wil je later gaan doen wat zijn je toekomstwensen, ideeën?

Ik denk dat ik later verder ga studeren om kinderarts te worden. Dat is mijn toekomstidee. Nu studeer ik voor assistent dokter; ik moet nog twee jaar studeren. Ik heb veel talent, ik haal goede punten op mijn toetsen, ik krijg veel aandacht van mijn docenten. Mijn wens is om in een kinderziekenhuis te gaan werken. En mijn grootste wens is dat mijn moeder- Qudsia huilt, zij kan haar zin niet afmaken - sorry. Mijn moeder is heel ziek, oud, ze kan niet werken, ik wil dat ze stopt met werken, dat ik genoeg zal verdienen om verder alle behoeften te kunnen betalen.

Ik ga niet zo gauw trouwen. Ik denk er helemaal niet over. In de klas zijn veel leuke jongens maar de meeste zoeken een meisje met een goed bestaan. Ik wil hen ook niet.

Waar ben je goed en trots op?

Ik ben er trots op dat ik bijna alle studies goed heb gehaald maar ik ben niet zo goed in huishouden. Ik kan niet goed koken. Mijn moeder maakt zich zorgen dat als ik zou gaan trouwen ik na een paar dagen door mijn man terug naar mijn moedershuis zou worden gestuurd. Ik maak me geen zorgen. Ik weet wat mijn rechten zijn. Ik ben trots, omdat ik goed kan studeren.

Wat vind je op dit moment zelf het belangrijkste in je leven?

Op dit moment is mijn studie voor mij het belangrijkste en de veiligheid in ons land. Iedere dag als ik van huis vertrek neem ik afscheid van de hele familie. Wij genieten van elk moment van het leven.

Ik bedank u en van alle uw medewerkers, vooral Malika Qanah en de voorzitter van de Stichting Ariana.

Qudsia.

Levensverhaal Atifa

Ik ben Bibi Atifa. Mijn vader heet M. Nazir. Mijn vader en mijn oom hebben tijdens Mudjahedeen 6 maanden in de gevangenis gezeten. In gevangenis hebben mijn vader en oom veel geweld gezien van de bewakers.

Ik was nog klein en ik weet dat niet maar als in een nachtmerrie kan ik me een beetje herinneren dat al mijn familieleden hebben gehuild.

Wij hebben een heel moeilijke tijd gehad, wij hadden geen geld en niets te eten. Eindelijk werd mijn vader vrijgelaten en kwam naar huis terug maar mijn oom is door de gewelddadigheden overleden. Hij was generaal. Mijn jongere oom was technisch ingenieur maar de Mudjahedeen heeft hem zo hard en vaak geslagen dat hij zijn geheugen heeft verloren en gek is geworden. Als jonge man zit hij de hele dag bij moskee. Wat er met hem is gebeurd wil ik niet verder

vertellen maar ik kan wel zeggen dat hij door het geweld gek is geworden en dat een goed opgeleide ingenieur niet meer voor ons land kan werken.

In die tijd werd ons huis door een raketaanslag vernield en zijn al onze alle spullen vernield maar gelukkig ging niemand dood. Maar wij hebben moeten vluchten want wij hadden geen andere keuze. Wij hebben een paar dagen bij mijn tante gelogeed en zijn daarna naar Qarabakg gegaan om een paar maanden in het huis van mijn oma te blijven. Mijn opa was moe en boos op mijn vader. Hij vroeg tot wanneer blijven jullie hier. Mijn vader ging naar Kabul en heeft alle spullen verkocht en keerde terug met een beetje geld. Met dat kleine beetje geld zijn wij naar Pakistaan gegaan.

In Pakistan was een vluchtelingenkamp was maar wij woonden bij een neef van mijn vader. Daar was ons leven zo moeilijk dat mijn broertje ziek werd en hij diarree kreeg met een bacterie in zijn bloed. Mijn vader kon geen droge melk voor hem kopen.

Mijn vader was generaal, hij kon geen lichamelijk werk doen en daarom zijn wij na een tijdje terug naar Kabul gegaan en is mijn vader heeft zijn werk in het leger teruggekregen.

Ons leven werd een beetje beter. Maar helaas kwam de Taliban en werd mijn vader opnieuw werkeloos. Wij konden niet meer in Kabul wonen en mijn vader ging naar Jalalabad. Daar heeft hij een stuk land gehuurd om daarop te werken. Wij zijn nog een keer verhuisd naar Nengaarhaar. We woonden in Shai kamp. Die plek was heel onrustig en zat vol met veel grote giftige insecten die zoetig eten zochten. Wij waren erg bang. Wij woonden in een kamer, te klein voor alle familieleden in een warme zomer. In de nacht raakten onze voeten elkaar maar wij moesten zien te overleven.

Op een dag hoorden we dat de Taliban weggejaagd waren en dat wij een nieuwe

regering hadden gekregen. Wij waren blij en keerden terug naar Kabul. Mijn vader kreeg opnieuw werk en verdiende 3500 Afghani per mand. Het leven werd een beetje beter maar toch niet goed genoeg omdat mijn vader ziek werd ook voor mijn oom, voor mijn een broer en 4 zussen moest zorgen. Dit was moeilijk. Maar het was ook goed. Maar mijn vader verloor opnieuw zijn werk. Mijn oma geeft Koran lessen aan de kinderen en verdient een beetje geld. De tante van mijn vader verloor haar man, zij heeft geen kinderen en daarom kwam zij ook bij ons wonen. Mijn oma werd ziek en ligt in een ziekenhuis.

Wij zij 11 personen en jullie geld is een goede steun voor ons. Ik deel het met mijn broer en zussen.

Ik kan met jullie menselijke hulp verder studeren voor een goede toekomst.

Ik ben erg dankbaar voor jullie Nederlandse vrouwen en vooral voor mevrouw de voorzitter van de Stichting Ariana. Inshahala alles komt goed Alvast bedankt.

Atifa Foto © Gitta van Buuren

Dit verhaal wordt door Abdul Wash, de leraar van Atifa, opgeschreven in 2007.

Studieresultaten scholieren en studenten
Aantal afgestudeerde meisjes

2005	2006	2007	2008	2009	2010
5	8	10	6	8	10

2011 9 highschool scholieren en 1 student

Sajia werkt parttime als Human Resource Assistent op het ECW bureau en studeert verder aan de Pedagogische Academie.

Khatera is verloofd en gestopt met haar studie.

Spozhmai is afgestudeerd aan de Psychologische faculteit van de Kabul University en wacht totdat zij een baan krijgt als docent.

Mena is afgestudeerd Engelse Literatuur aan Kabul University en wacht af totdat zij een baan krijgt als docent.

Hosai is afgestudeerd aan de Medische faculteit, Radiologie. Zij woont in Duitsland, leert Duits aan het Goethe instituut voor haar examen. Ze is verloofd.

Farharnaz is verloofd en gestopt met haar studie

Mashia Mohammad is gezakt voor het landelijke Kankor Examen, is gestopt met haar studie en is huisvrouw.

Activiteiten jaarverslag 2011

Januari tot juni 2011

Het eerste halfjaar heeft in het teken gestaan van diverse openingen van de reizende fototentoonstelling 'Mijn school is mijn Toekomst, onderwijs voor meisjes in Kabul' met foto's van Gitta van Buuren in de bibliotheken in Venray en Valkenburg en in de Universiteit voor Humanistiek in Utrecht. In die locaties heeft het bestuur voorlichtingscampagnes over onderwijs aan meisjes in Kabul gegeven.

Deze tentoonstelling is mogelijk gemaakt door de financiële steun van NCDO, de provincie Limburg, de gemeente Maastricht en het Centrum voor Gender en Diversiteit van de universiteit van Maastricht.

In maart heeft het bestuur van de Stichting deelgenomen aan de Afghanistan dag in Utrecht georganiseerd door diverse Afghaanse studenten van de Stichtingen Keihan en Mayhan.

In maart, bij het begin van het nieuwe schooljaar in Afghanistan, heeft het bestuur van de stichting besloten het aantal studenten dat een studietoelage ontvangt te verhogen van 50 naar 55 studenten. Daarnaast heeft het bestuur besloten om de dossiers van de high school studenten te scheiden van de universitaire studenten. Parwin Zamani houdt het dossier van de high school studenten bij en Asifa Khalil van de universitaire studenten.

Tot ons leedwezen is het internationaal alom zo gewaardeerde lid van het comité van aanbeveling Mr. Max van de Stoel eind mei overleden. Het Tweede kamer lid Frans Timmermans heeft zich bereid getoond zijn plaats in te nemen.

In juli heeft de stichting voorlichting gegeven aan Maastrichtse bevolking over cultuur, voeding, dans, sierraden en onderwijs in Afghanistan in het kader een symposium over Vrouw en Pelgrim. Parwin Zamani en Asifa Khalil hebben voor diverse Afghaanse hapjes verzorgd.

In september 2011 heeft de stichting deelgenomen aan het interculturele festival El Dunya in Maastricht georganiseerd door het Mondiaal Centrum. Voor die gelegenheid is voor het publiek een quiz over Afghanistan gemaakt en een toneelstuk over de verhoudingen tussen vrouwen en mannen opgevoerd.

De instabiele politiek situatie in Afghanistan maakt het opnieuw noodzakelijk aandacht te geven aan het onderwijs aan Afghaanse meisjes studenten. In Nederland is na het vertrek van de Nederlandse militairen uit Uruzgan een training van een politiemissie in Afghanistan in Kunduz begonnen. De Stichting heeft deelgenomen aan een debat hierover in Sittard. Daarbij is door

de voorzitter van de Stichting naar voren gebracht dat het zinvoller zou zijn reeds opgeleide Afghaanse vrouwen extra te trainen in communicatietechnieken zodat zij effectiever kunnen deelnemen aan de politieke besluitvorming in onderhandelingen over de toekomst van Afghanistan. Onderwijsondersteuning en training van vrouwen heeft echter geen politieke prioriteit in de internationale hulp. Of vrouwen al dan niet deelnemen aan de onderhandelingen wordt internationaal gezien niet als een belangrijk politiek issue gezien. Juist om die reden wil de Stichting Ariana voorlichting geven over de onderwijsmogelijkheden van meisjes tussen 15 en 25 jaar in Kabul. Dat meisjes in Kabul naar de middelbare school gaan en kans maken om naar de universitaire opleiding in Kabul is in veel gevallen bij het Nederlandse publiek onbekend. De meisjesscholieren die de Stichting ondersteunt gaan naar 17 verschillende highschools in Kabul en de studenten volgen allerlei verschillende opleidingen van medicijnen, accountant, letteren, radiotechniek.

Financieel jaarverslag 2011 Stichting Ariana

Saldo GIRO per 1-01-2011 € 20.260,79

INKOMSTEN

Inkomsten van GIRO	
donateurs	€ 19.050,83
fondsen/subsidie	€ 19.830,00
NCDO subsidie	€ 2.000,00
verkoop markt	€ 107,50
kookboek	€ 75,00
totaal inkomsten	€ 41.063,33

UITGAVEN

Uitgaven van GIRO	
Bankkosten buitl verkeer	€ 489,00
studietoelage 55 stud.	€ 28.880,00
info	€ 46,65
Bestuurskosten	€ 300,84
NCDO voorlichting	€ 1.071,08
totaal uitgaven van GIRO	€ 30.787,57

interne overboeking naar spaarrekening
€ 20.036,51

Saldo GIRO 01-01-2012 € 10.500,04
Saldospaarrekening
per 01-01-2012 € 16.536,51
TOTAAL SALDO
PER 01-01-2012 € 27.036,55

8 maart 2012

De viering Internationale vrouwendag 8 maart 2012 werd georganiseerd door het Katholiek Vrouwen Gilde Taschka van Eyk de Beaumont en Lilian Gerritsen en Rosi Belgens van Zij aan Zij in Meerssen.

Thema van de dag EEN MEISJE, DAT TELT

Zij wilden de meisjes en de vrouwen van Afghanistan een gezicht geven, een bijdrage leveren aan hun opleiding. Daar zet de stichting Ariana zich dagelijks voor in. De Stichting scheidt de financiële voorwaarden voor onderwijs voor meisjes en vrouwen in Afghanistan.

Vrouwen uit Meerssen en Afghaanse vrouwen hadden ieder hun traditionele gerechten gebakken, liedjes uitgekozen en de 200 dames zongen voluit mee.

- Asifa Khalil vertelde haar levensverhaal
- Er werd een filmfragment getoond van de film Buddha collapsed out of shame.
- Ruth de Kanter gaf een Powerpoint presentatie over Stichting Ariana
- Afghaanse vrouwen dansten de Atan dans in traditionele Afghaanse kleding en zongen Afghaanse liedjes over heimwee.

Het was een prachtige bijeenkomst: dans, zingen, lekkere hapjes, sambosa, goede praatjes en een informatieve powerpoint presentatie over het werk van Stg.Ariana. Er is voor € 301,30 Afghaanse spullen verkocht, zilveren armband, telefoon hoesjes, kookboek.

De tombola heeft € 672 opgebracht.

Alles bij elkaar hebben is er op 8 maart 977.30 bijeengebracht. Dit betekent dat er twee meisjes een jaar kunnen studeren.

Bestuursleden van de stichting Ariana Ruth de Kanter, Asifa Khalil en Taschka van Eyk de Beaumont

De projecten zijn financieel mogelijk gemaakt met steun van

Studiefonds voor Afghaanse vrouwen
postgiro 82.45.118 AK Tegelen
Iban: NL22PSTB0008245118
Biccode: PSTBNL21
p/ a Lage Kanaaldijk 88a
6212AK Maastricht of
Centrum voor Gender en Diversiteit
Postbus 616 6200 MD Maastricht
r.dekanter@maastrichtuniversity.nl;
r.dekanter1@home.nl;
ariana_afgha@hotmail.com;
KvK nr. 140.78.50